

De houdbaarheid van een passie

Maandag is mijn vaste visdag, of beter gesteld: 'visochtend'. Want op maandagochtend pak ik mijn biezen als de dag kriekt en begeef ik me nog voor de files richting één of ander groot nat.

Zo ook op maandag 7 juli 2014.

Ik kom bijzonder traag op gang; het eerste uur dat ik bij bewustzijn ben maak ik niet echt mee. Pas als ik mij in mijn waadpak hijs en het water in stap, word ik wakker. Dat heeft ermee te maken dat ik zowat op mijn platte bek ga door een onbekend stuk gezonken hout, maar meer nog doordat er een schub

als een 'stoeprand' op veertig meter uit de kant tijdelijk het luchtruim kiest, voor driekwart bovenkomt, om vervolgens met een harde klap weer te landen. Ik ben wakker, goed wakker! En ik ben niet de enige; koeten rennen verschrikt over het water, een reiger geeft een schrille schreeuw, een angstige ijsvogel scheert luid piepend

over het water. Ik ben stil, ik weet wat ik moet doen. De rotzooi opbouwen en wel zo snel mogelijk! Sinds ik dwerghengels heb, ben ik lui. Die Nash halftelescopische 9-voeters zijn lekker licht en 'opgevouwen' net 120 cm lang. Perfect voor het visen vanuit de boot of, in mijn geval, karperen in de stad. Een net met een

Een stoeprand vergroot mijn houdbaarheid als karpervisser.

Mijn maandagochtenddomein.

uitschuifbare steel maakt het plaatje compleet. Maar vissend in het water is het allemaal niet zo handig. Mijn Fox trekkerpodje staat op stormsticks, want anders hangen de oude Okuma molentjes onder water en daar kunnen ze niet tegen, zo heb ik ontdekt. Al met al een instabiele unit. Door het gebrek aan hengellengte en omdat ik bij een aanbeet moet drillen vanuit een meter diep water, is deze keuze dus niet het meest verstandig; ik mis gewoon een paar meter! En dan te bedenken dat ik voldoende stormsticks heb om de hengels apart te plaatsen, de trotse eigenaar ben van drie Dave Lane Classics van 12 voeten en ook nog eens die gruwelijke Entohs bezit. Die laatste kan je gewoon een dag onder water leggen en dan draaien ze nog alsof ze zo uit de doos komen. Maar ja, ik ben lui en dus zit ik even later naar een wiebelig staketsel te kijken en open de koffiepote.

ZACHTJES AAN

De wereld is weer tot rust gekomen, de koet wast zijn verenpak, de reiger wiebelt op één poot en kijkt me verwachtingsvol aan, de ijsvogel is weg of gesmolten. Het weidse uitzicht maakt me blij: vierkante kilometers aan water voor mijn neus en geen boot in zicht, Remy in de Randstad! En drie dagen voer op de bodem, dat geeft sowieso al een goed gevoel. Voor deze keer heb ik gekozen voor bitterkoekjesballen, oftewel Roasted Nut en dan ook nog eens in flink formaat, 25 mm dus. Je probeert eens wat, nietwaar? Normaal gesproken knip/snijd/bijt ik mijn boilies een

beetje bij, zodat ze niet meer rond zijn. Deze keer niet. Gewoon een lange hair aan een stevige haak en verder geen fratsen. En dan lazert mijn pod zowat om. Achteraf besef ik dat ik mazzel heb gehad dat het de middelste hengel was die woest krom werd getrokken. Was het links of rechts geweest, dan had ik de hele opstelling van de bodem kunnen visen. Een wijze les. Maar goed, een run dus. Nadat ik eerste weer onzacht in contact ben gekomen met het stuk hout, waad ik als een opgejaagde gnoe naar mijn kromme dwerg. De middelste rig was de diepste en dat betekent dat ik de vis het talud 'op moet drillen'.

Een wankel staketsel...

Ondanks mijn 55/00 voorslag opteer ik voor een andere techniek; zodra ik de hengel ter hand heb zet ik de beugel open en laat de vis gecontroleerd lijn nemen, zonder veel druk te zetten. Dertig meter later en inmiddels zo'n 70 meter uit de kant, breekt de vis het oppervlakte precies zoals ik hoopte en eigenlijk ook wel verwachtte. Dat kan ik dan weer wel... Door heel rustig in te draaien, blijft de vis hoog en pas bij de lievelanden, die tot zo'n 20 meter uit de kant staan, wordt-ie wakker en breekt de spreekwoordelijke 'p' uit. Het talud is geslecht zonder ooit een gevaar te vormen, nu het laatste stukje nog.

DE LAATSTE METERS

Ik sta eigenlijk gewoon heel ontspannen dit varkentje te wassen en dat heeft ongetwijfeld te maken met het feit dat de vis weliswaar spurtjes trekt, maar niet bepaald gewichtig aanvoelt. Ik vermoed een lange schub zonder pens van hooguit 9 kilo. Het gros van de vissen hier hangt rond die grens, buffels zijn zeer zeldzaam. In de verte nadert een boot. Daarop zit ik nu niet te wachten en dus voer ik de druk iets op. Meteen klappt de dwerg dubbel; de vis is hier duidelijk niet van gediend. Ik trek mijn wenkbrauw op, ga iets steviger staan en vraag me plots af of het dan toch die springende stoeprand van eerder was!? De rubberboot is nu tot op

25 Millimeters Roasted Nut, geen fratsen...

AFSLUITEND

Het is vriend Tsak; hij wist dat ik hier zat en blijkt besloten te hebben mij te verblijden met een verse croissant en koffie. Prima actie. Met zijn korte broek en teenslippers stapt hij pardoes het water in, breekt zijn nek over het brok hout en helpt me de vis op de mat te leggen. Terwijl de koffie koud wordt en het croissantje slap, maken we foto's. Wat een blok beton! Een echte stoeprand van een schub. Een uur later stap ik het water uit. Ik ben tevreden, ik heb zojuist de houdbaarheid van mijn passie met een paar jaar verlengd, dit wil ik nog veel vaker gaan meemaken! Voordat ik wegloop, draai ik me nog even om, tientallen bootjes dobberen nu rond en ergens onder al dat drijfhout zwemt mijn stoeprand. Een mooie gedachte en een prima afsluiter.

Rolf Bouman

150 meter genaderd, ik zie twee gele mannetjes, ze maken direct koers op mij, sjeemig! Onderwijl heeft de vis zich vast gezwommen in de laatste pluk lilies, zo'n drie meter voor mijn voeten. Ik kan 'm niet halen, want het is daar te diep en verzuipen kan ook een andere keer wel. De boot is inmiddels 'ter plaatse', het is een politieboot met twee dienders aan boord: "Goedemorgen, we zagen iemand in het water staan, gaat het goed met u?" Lichtelijk verbijsterd staar ik terug terwijl ik ondertussen de lijn slap gooi om de vis zichzelf los te laten zwemmen. "Ja hoor, heel goed, ben aan het vissen, heb er een tje aan, kunnen jullie misschien de schroef uitzetten?" Twee glazige blikken kijken mij even niet-begrijpend aan, dan wordt er eentje wakker, die heeft waarschijnlijk een neefje die ook vist. De heren kijken toe hoe ik uiteindelijk het net onder de vis duw, mijn hart maakt een sprongetje, wat een beer! "Zo zo, da's een beste karper", zegt de juut met het neefje, "gaat u 'm terugzetten?" Goede vraag die ik direct bevestigend beantwoord. "Nou, veel plezier dan nog", en ze varen langzaam achteruit, draaien om en verdwijnen richting horizon. Toffe gasten! Maar op de schaal van tofheid vallen ze compleet in het niet met de vis die in mijn net ligt. "Croissantje?", hoor ik opeens een stem achter mij roepen. Wat nu weer?

Ik kan er weer even tegenaan!